

*Vi andas andas och jag vet inte längre var du börjar och
jag slutar.*

JENNAS KILLE HADE blivit utslängd hemifrån. Det var tidig höst, eller kanske sen sommar. Träden strödde gula löv över cykelvägarna och luften var mjuk och lätt att andas. Johans plastpappa var advokat i Kalmar och gillade inte att den nya sonen skolkade, luktade marijuanarök och hängde ute halva nätterna. Slängde ut Johan till oss på gatan bara, pang bom.

Villatomten blåste upp sig, prunkade.

Men gatan låg stilla. Den var en blänkande portal till någonting annat. Stadens nattrytm, de svängande böljande ljuden. Oroväckande läten, hastiga hostningar. Moppesus.

Johan satt väl inte i sjön direkt, Jenna kunde ju ha honom hos sig så länge. Men ändå, taskigt.

Plastpappan rökte cigarr på altanen så länge.

Dagens Industri frasade i hörnen.

Johan var visserligen van vid bråk, men att det skulle gå så här långt hade han inte räknat med. Han var nästan aldrig hemma, men behövde ändå någonstans att ta vägen. Slänga in väskan, söka skydd. Det var tonåren som låg och rev i sömmen. Drömmarna.

– Fan.

Vi skulle göra vårt allra bästa för att muntra upp Johan och gick till Greken på Esplanaden och köpte sockerkaksbottnar för *halva pris*. Sedan samlades vi hemma hos Linden, gjorde en halvklotsformad tårta med orange grädde (röd och gul karamellfärg blandad) och ringlade över mörk, nästan svart chokladsås.

Det var ena halvan av en basketboll.

Visst. Grädde smetade samman skapelsen, vi skar stora bitar, slickade oss om överläpparna och smackade. Den var snygg ju. Satt med våra kaffekoppar i Lindens kök och sedan ute på balkongen med långa cigaretter i mungiporna. Alla bjöd Johan, på fimpen eller en hel cigarett om han ville ha det.

Linden frågade om man kunde hjälpa till med något?

Hennes mamma kom hem vid niotiden, helt blek i ansiktet, vi förstod att vi måste gå. Tog cyklarna till Jenna istället, där fick man röka inomhus. I skinnsoffan där alla fick plats om man klämde ihop sig.

Johan blev rörd och lite förlägen av vårt engagemang, han tillhörde såklart inte Kalmars Jägarinnor, men han var Jennas kille och vi tyckte alla om Johan.

Han hade bruna sammetsögon och spelade i A-laget, KFUM Kalmar Basket.

SJU ORD SVÄVADE ovanför våra huvuden, som glrior, som ett mantra. De låg i vars och ens handväska, satt inpräntade under skosulorna, var nedtecknade på originalspråk med spritpenna på Suddens armar.

Mantrat.

Sammanfattningen av den tid vi levde i.

Den svarta skinnsoffan hos Jennas mamma. Förfest, sminkväskor, päroncider på bruna flaskor. Hur vi rytmiskt och lockande trädde upp förväntningarna på kvällen längs en genomskinlig tråd.

Jenna var överlägsen på att lägga partymake med bara en liten puderdosespegel som referens.

Liten, suddig, men jävligt snygg.

Vi skulle ta över världen, eller åtminstone Kalmar (med omnejd).

Jägarinnorna såg på varandra och torkade bort det svarta som hamnat under ögat på den andra. Sa att livet är ju kort. Sa livet är till för att levas. När alla andra sov, med mascaran från H&M rinnande längs kinderna. Tillbaka hemma i

Jennas mammas skinnsoffa med nya historier att berätta för våra barnbarn inristade i huden.

Jenna blinkade och sa att det inte gjorde något. Allt var bara på skoj. Hon tog min handled och vred om den, ville inte släppa men inte heller komma nära. Soffan var klibbig och varm, ingen orkade ta sig upp och hem.

Mantrat klingade nästan högtidligt i sin enkelhet.

Man kan aldrig ha för mycket ögonskugga.

Man kan aldrig ha för mycket ögonskugga.

MAN TOG AV VID övergångsstället och svängde ned mot järnvägen, plingade rakt ut i luften utan anledning och vände på att Jossan skulle hinna i kapp.

– Hallå, vi är sena!

Hon trampade för allt hon var värd, svetten sved i ansiktet, hårstråna klibbade fast och tofsen slog som ett brännbollsträ i luften, blonda tjejsvingar. Den viftade bort knott och annat som ville sätta sig på hornhinnan. Förmörka sikten, ingen av oss hade tid med det.

– Jag kommer förihelvete!

Vi var sena, alltid sena, det gjorde inget. Det var den där kicken man ville åt. Flåset. Nu jävlar.

Asfalten övergick i kullersten. Stadskärnan var gjord av tålmod och mäktiga män. Våra cyklar rullade in i stället lika enkelt som det gick att dra handen genom håret.

Det var samling i Mitten som vanligt, korsningen mellan Kaggsgatan och Storgatan. Jag och Jossan snabbade på stegen och anslöt ljudlöst till klungan i svarta klackar.

– PILEN!

Alla jägarinnorna flyttade sig blixtnabbt ut i position, till ett spetsigt V. Precis som flyttfåglarna bytte vi ledare men formen var alltid samma. *PILEN!* En decimeter ovanför mark, ständigt. Svävande.

Sammetslent. Utan friktion alldeles. Som gilettebenen i reklamen.

Kalmars Jägarinnor skar genom skaran av slöshoppande mammor och stirrögda gymnasieelever, *glo på något annat förhelvete*. Alla visste vart det bar av, det var inget att prata om, vi fnittrade och samlades i klump igen. Pilen, vems jävla idé var det? Jennas säkert, störda idéer var alltid Jennas. Vi skrattade åt Linden som hade fått en ny jacka från Maxi. Med dragsko. Hon såg ut lite som en riktig fågel i den. Särskilt om man drog åt snöret i midjan. Det var lätt att komma åt fast hon vred sig och bad en dra åt helvete. Hon kunde inte skicka en dit i alla fall, så vi retades med henne en stund.

– För faaan!

Linden kunde aldrig vara arg länge. Men hon gick tre steg framför, hela vägen till fiket.

Det var dit vi var på väg. Till kaffekoppar och Marlboro Lights på Konditori Fiesta.

– Plingeling!

Dörrklockan slamrade mot glasdörren. Vita slingor dansade i halvskummet, skar luften, randig av solsken. Impregnerade de ljusgröna sofforna med sin doft. Avgaser.

Stället var totalt sönderrökt. Alla gillade Fiesta.

Kalmars Jägarinnor var vana besökare, hade namnen in-tatuerade under bordsdukarna, rev sönder servetter och visste

var toalettnyckeln hängde. Pratade om någonting smarrigt som hade hänt på Sandra i helgen, om Jennas sattatyg-cykelkedja som alltid hoppade, hennes försök att lägga tillbaka den och oljan på händerna som inte gick att få bort. Det vita håret på Jenna hade blivit illa tilltygat av hemmablondering och lyste som ett colgatesmil i vinden. Hon såg ned i urringningen och fiskade upp en nyckel att låsa upp staden med.

Vi pratade om lärare och nationella prov. Kafkauppsatsen som tog hela terminen att göra, den boken var lång som ett distanslopp. Och tråkig så in i *hel-ve-te*.

Hennes mamma var tydligen upprörd över hemmablonderingen, hon tyckte inte om att Jenna förstörde det långa hon sparat på så länge. Mamman tyckte inte heller om att Jenna var med och spelade fotboll på gympan – man fick fula ärr på benen. Vi pratade om det och Jenna berättade om en ny film som vi skulle se tillsammans många gånger sedan. Kids. Med en trettonårig tjej som hade långa flätor och var sexig när hon åt vattenmelon, det rann ned mellan bröstena sa killarna och drog upp brallorna lite halvhjärtat och klapprade vidare på sina brädor längs gatan. Äckliga Telly med skeva tänder och HIV våldtog vattenmelontjejen medan hon däckade på slutet.

Men mest av allt ägnade vi oss åt att enas om alla andra tjejer i Kalmars totala värld löst.

Evighetslånga eftermiddagar med gratis påtår satt vi och hackade upp dessa till utseendet perfekta tjejer i småbitar. Släpade ut dem på stora plastskärbrädor och satte under strålkastarbelysning. Synade sömmarna, skrattade skadeglatt.

Döpte dem till olika trevliga smeknamn.

Strumphyxan. Heleen med handen och Sofia Senil.

Fula och tråkiga var de.

Spelade alltid handboll och bodde med båda föräldrarna i villor utanför stan.

En av dem var *aningen* överviktig och kallades därför *Solen*. Jenna vred sina tjocka guldringar så att de blixtrade när hon hävdade att *hon är ju stor som ett helt solsystem*. Jenna hade gammaldags händer, stora med långa fingrar på. Hon slog ut med dem, urskuldande, hetsigt.

– Det är sant!

Solen fick av misstag höra att vi kallade henne för det och kom fram till Sudden på Sandra, trängde sig nära intill.

– Varför kallar ni mig för Solen för?!

Hon skrek i örat. Glänsande hår som fixerats med spray faller fram, kinder snuddar, små fjun möts. Inklämda mellan pelare och ståbord av metall. Avspolningsbara ytor. Dansmusiken trycker på i flera hundra decibel. Solen var ganska upprörd och rätt stor. Men Sudden, som man alltid kunde lita på, log bara sitt allra falskaste jägarinneleende och bedyrade:

– Det är för att du alltid är så glad, Solen!

Sedan ritade hon ett leende med båda armarna och backade rakt in i folkmassan. Det vita spaghettilinnet lyste fluoriserande en stund, huvudet lade sig på sned och hennes vassa ansikte suddades ut mot bakgrunden av tonåriga armar och ben. Basvolym.

Solen hade två vapendragare.

Jannike Danielsson hade blivit framröstad till Stagnelius-skolans Lucia -97, hon spelade handboll och hade hela fotbollsklassen efter sig på fritiden.

KJ kallade henne för *Månen*.

Jenna sa att hon hade ett platt ansikte som var stort och runt som en månes. Hon tyckte att Jannike liknade en sådan där papplykta man hänger upp i taket när det ska bli kräftskiva.

Glad och med äppelkinder!

Ingen var sen att hänga på.

Månen och Solen. Ha!

Deras tredje kompis var både liten och smal. Dessutom snygg.

Hon fick heta *Lill-kuken*.

Jägarinnorna hade en tävling i att försöka spotta tuggummi i hårsvallet på henne utan att någon märkte, eller att råka tända en tändare under de blonda lockarna just när hon skred förbi på sina klackar. Klick, klack.

Titta upp i himlen, blåsa ut rök.

Molnen, de vita, som speglas i blicken. *Inte skulle väl jag?*

Fritt seglande moln. Hornhinnan glänste.

Samhällsprogrammet vandrande pinnar i Filippa K-hipsters, klackstövletter och vippande hästsvansar var Stagnelius-skolan i Kalmars signum. De var maskotar för den framtida välfärden och hela stadens stolthet. *Puderluder* kallades de rent allmänt, men det var egentligen inte särskilt sant. De allra flesta av puderludren var präktigare än de präktigaste

frikyrkoungdomar. Slätkammade. Renrakade. Luktagott-
doftande. Lovande blivande kvinnor.

De var vackra var de.

Vi hatade dem ändå.

Under eken, i skuggan på andra sidan skolgården, satt killarna och rökte sina smala cigaretter med kysande blick.

Lika bra att sitta tills de stängde, dra i trådarna på den gröna soffan som spruckit i kanten. Överdraget luktade inte bara rök utan också svagt av något annat. Tyg och gammalt damm. Om man kom nära.

På bordet låg pyramider av cigarettpaket, Marlboro Lights, alltid. Det var bara Linden som envisades med sina vita Prince. *Ofattbart*. Hon tog upp en och luktade, lade ned i paketet igen, smorde händerna med Atrix handkräm. Hon kunde inte leva utan sina Prince och Atrix, doften av henne var ett smycke. När hon smällde igen locket kom långa pärlband av svordomar. Sudden fnissade. Läpparna fortsatte röra sig men inga ljud kom. Sudden knycklade ihop en servett och kastade i ansiktet på henne. Men Linden kastade bara tillbaka en smal blick, knep ihop läpparna och lade ned handkrämen i väskan igen.

– Det är faktiskt inget kul! Min mamma har cancer.

Jenna, som alltid visste saker före alla andra, rättade:

– Det är inte säkert, de skulle göra en ny röntgen. Det gjorde de på min mamma också. Mammografi.

Hon tog en cigg ur Lindens paket och rynkade på näsan åt lukten. Lindens ögonbryn rörde sig snabbt upp och ned. Sudden vecklade upp servetten hon nyss kastat.

Det var vanlig eftermiddag på Fiesta. Vi rökte, drack på-tårar så att händerna darrade och frågade om fimpen.

Tyckte att Kalmar var en tråkig stad.

Tyckte att det borde hända något snart.

Jag lutade huvudet bakåt och tittade i taket. Kände kanten av soffans ryggstöd skära in, även det inklätt i det ljus-

gröna tyget med nötta blommor. Kände rädslan från Linden grabba tag och kasta runt oss i en ordlös värld av stål och jämmer, kände Jossans parfym slå upp från bröstkorgen. Hon hade sprutat på mig innan vi åkte. Sagt handlederna, bakom öronen och uringningen. Jenna, historiemästaren, the queen, tog ordet. Hon hade lyckats snappa upp ett samtal mellan Lill-kuken och Månen i klassrummet och berättade sakligt med knotiga händer i luften:

Lill-kuken rättar till frisyren. Drar i tofsen för att få med precis allt. Inget fick stå upp eller svälla ut, särskilt inte den där vågen som bildades ovanför om man inte lyckats få hårbandet att strama åt ordentligt.

Lill-kuken som klappar försiktigt över huvudet och vänder sig mot Månen:

– Har jag en bubbla i huvudet?

Månen som spärrar upp ögonen:

– Nej.

Stryker oroligt över sitt blonda.

– Har *jag* en bubbla i huvudet?

Suddens svarta hår var kort som en monchichis och hon fingrade försiktigt över det med sina pianofingrar.

– *Har jag en bubbla i huvudet?*

Jenna borstade vilt över sitt vita.

– *Nej ... Har jag en bubbla i huvudet?*

Hahahahaha.

Hahahaha.

Suddens rangliga kropp rörde sig som tryckvågor när hon skrattade, alltid med den stora munnen i vidöppet läge.

Hennes frisyr fick henne att likna en varelse av något slag, inte tjej, som Jenna med det etappklippta håret, hon hade liksom neonfärger under huden, Sudden. Inte bara i kläderna, men också vida byxor med ränder av lysrör i sidan.

Eftersom hår var något närmast heligt för kalmaritflickor i de övre tonåren kunde man kanske förstå efterskalvet den gången Sudden råkade *slita loss* en tuss från Jannike Danielssons mjuklockiga.

Hon hade egentligen bara tänkt dunka huvudet i trottoaren litegrann. Det var Valborg och mörkt i Stadsparken. Sudden var på dåligt humör redan innan och så hade hon druckit sprit. Alla visste att Sudden *skulle inte* dricka sprit. Hennes korta frisyr stod rakt upp och den långa kroppen svajade, höfterna gav vika då och då. Ögonen smalnade av och såg sig om efter något att spetsa.

Och Jannike, Månen, hon var en sådan där präktig hästsvanstjej med villa och två föräldrar i Lindsdal. *Finky!* En sådan som det ändå var rätt åt.

Hon låg på marken och var förbannad och tunnhårig efteråt. Med ansiktet kvar i asfalten. Snart skulle en buss komma och kanske köra över henne, Jenna sprang bort och kollade tidtabellen, men det var tjugo minuter kvar så hon kom undan.

Det blev rätt mycket snack om den där hårtussen efteråt.

Men jägarinnorna gick raka genom korridorerna och längs Kaggsgatan. Förbi Holmgrens där skejtarna alltid

satt. *Titta inte in genom fönstret!* Rörde sig fritt och utan skam mellan H&M och Fiesta. (För att gå snyggt i höga klackar måste man fokusera på att sätta ned hälarna först och luta sig lite bakåt. Absolut inte framåt.) (Jenna var överlägsen på det.) *Titta inte in, de kollar nu.* Kalmar var en liten stad. Visste en, visste alla. KJ var en utrotningshotad stam i ett ljusblått villaområde. Hur vi hamnat där visste ingen.

Jannike Danielsson hade i vilket fall jätteutstående ögon. Det höll alla med om. Hennes nya smeknamn var *Popsicleöga*.